

EKKER ÉVA

LAPPANGÓ VILÁGOK

Lappangó világok

Ekker Éva

vikonyv©2025

ISBN:

Epub: 978-615-6586-94-0

Pdf: 978-615-6586-93-3

Kiadó: Vízió Könyvkiadó Egyesület

Minden jog fenntartva!

Martin magához tért a kábulatból. Körül akart nézni, de a nyaka nem mozdult, mi több, az egész teste szoborrá dermedt. Előtte egy szűk ösvény futott, melyet sudár fák szegélyeztek. Hirtelen valahonnan a semmiből előtűnt egy élőlény, szélsebesen átsuhant az úton, majd beleveszett a cserjésbe. Alakja elmosódott, a férfi csak feltételezni tudta, hogy állat lehetett. Aztán további meglepő dolgokat észlelt. A talajt borító aljnövényzet olyan gyors ütemben növekedett, hogy szabad szemmel is követni lehetett mind teljesebb kibontakozását. A fák ágaiból egyik pillanatról a másikra bimbók pattantak elő, máris hosszú fürtű, bolyhos virágokká fejlődtek, miközben az egyre-másra előbújó levélkék zöld lombkoronává terebélyesedtek.

Martin furcsa bizsergést érzett a tagjaiban. Hirtelen rádöbbsent: a milliónyi apró tűszúrás nyomán belőle is rügyek fakadnak. Ő is egyik fa a sorból. Tudata valamelyest összezavarodott, de különösebb berzenkedés nélkül elfogadta új létezési formáját. Közönyösen szemlélte a villámként cikázó vadakat, a természet gyorsított filmként lejátszódó elburjánzását, majd hervadását.

Egyszer csak emberek bukkantak fel a távolban. Valamivel lassabban mozogtak, mint a vadak, de így is rohamtempóban közeledtek. A lekopaszodott ágakon átszűrődő fény megcsillantott valamit a kezükben. Fűrés! – eszmélt rá a férfi, mikor már közvetlenül előtte álltak. Éles fájdalom hasított belé, és minden elsötétült előtte.

Lin hason fekve lebegett a sárgás, szelíden ringatózó víztömeg felett, mely folyó mivoltát meghazudtoló csigalassúsággal araszolgatott előre. A nő alatt pár centivel mélyülő, apró hullámvölgy alig észrevehetően emelkedni kezdett, és feltornyosulni készülő taraja mind jobban megközelítette a testét. Ösztönösen meglebbentette a szárnyait és odébb röpített. Meglepő volt, hogy tud repülni, ám ugyanakkor természetes is. Enyhe izgalmat és kíváncsiságot érzett. Szapora szárnycsattogtatással feljebb szállt, hogy a magasból vegye szemügyre a környéket. A folyó partjához kikötve egy kis csónak rostokolt, orrával felfelé meglovagolva az alatta lágyan domborodó, mozdulatlanoknak tűnő hullám hátát. A halász előredőlt benne, vízbe merített hálójából egy hal kopoltyúja ágaskodott a felszínre.

Valami Lin testének csapódott. A hullámok lomhán szétszakadó fodrainak egyik foszlánya volt. A nőt elbűvölte a szappanbuborékként szerteszét libegő vízcseppek sziporkázása. Egészen belefeledkezett a látványba.

A csónak orra közben a kisimulóban lévő víztükörrel együtt lejjebb ereszkedett, a halász pedig feljebb húzta a hálóját, melyben láthatóvá váltak a hal uszonyai is.

Hirtelen hatalmas rovarsereg özönlötte el a folyót. Ameddig a szem ellátott, hosszú, vékony testű, 4-5 cm-es hártácsszárnyúak röpdöstek, örült kavalkádban. Lin elméje megvilágosodott. Hiszen ő is pont olyan, mint azok. Valahol kényelmetlenül érezte magát emiatt, noha nem igazán tudta, miért.

A raj hím egyedei mintegy vezényszóra megindultak, hogy megkaparintsanak maguknak egy-egy nőtényt. Amelyik sikerrel járt, elülső lábaival durván megragadta, és teljes erőből magához szorította zsákmányát, majd kíméletlenül közösült vele.

Lin rémülten vette észre, hogy őt is kiszemelte magának egy kisebb csapat, melynek tagjai egymással versengve üldözőbe vették. Csápjuk előre nyúlt, hatalmas, kidülledő szemükkel majd felfalták, és mintha gonoszul, kéjsóváran vigyorogtak volna rá. Elborzadt a gondolatra, hogy valamelyik elkapja és megerőszakolja. Kétségbeesetten menekült, de a hímek a nyomába eredtek és nem tágitottak. A leggyorsabbak már ott is voltak, egyarasznyival mögötte.

A győztes rávetette magát, és lábaival keményen satuba fogta. Lint elöntötte az undor. Elveszítette az eszméletét.

Leon és Stella nagyjából egyszerre tért magához. Miután meggyőződtek róla, hogy mindketten jól vannak, tekintetük a Kapszulát kereste. Némiképp megnyugodva konstataáltak, hogy a furgonnagyságú, kúp alakú, ezüstsínű jármű ott virít nem messze tőlük, az antigravitációs mezőnek köszönhetően mintegy 40 cm-rel a talaj fölött.

– Mi lehet Martinnal és Linnel? – forgatta a fejét a nő.

Leon a homlokát ráncolta.

– Fogalmam sincs. Feltehetően őket is kivetette magából a gép, csak máshol.

– Vajon hova keveredtünk? – tette fel a kérdést Stella, bár aligha számíthatott érdemi válaszra.

– Talán inkább *mikor* – javította ki a férfi. – Legjobb, ha visszamegyünk a Kapszulába és megnézzük.

Gyanútlanul lépkedtek a gép felé, mikor váratlanul, ezért teljes lendülettel, valami kökemény, láthatatlan falba ütköztek. Gumilabdaként pattantak vissza róla, hogy pár méterrel odébb tehetetlen zsákként zuhanjanak a földre.

Leon morogva feltápáskodott.

– Még szerencse, hogy a védőruha az ütést is tompítja, különben az összes csontom ripityára tört volna.

Stellának is sajgott minden porcikája.

– Mi történhetett? – porolta az öltözkét, inkább megszokásból, hiszen a ruha önműködően lepergette magáról a piszkot.

– Honnan tudjam? – vakkantotta a férfi, nem szívesen beismerve, hogy parancsnok létére teljesen tanácstalan.

A nő nem szívta mellre, megszokta már Leon gyakran nyers stílusát, de nem bírta ki, hogy oda ne bökjön neki.

– Martin az egyetlen reményünk. Ő műszaki zseni, biztos kitalál valamit. Ha szerencsénk van, szintén erre a környékre vetődött. Én az ő helyében a folyó vonalát követném. – Azzal engedélyre sem várva elindult a távolban sárgásan csillogó vízszalag felé.

Leon dűnnyögött valamit, de neki sem volt más ötlete, ezért kelletlenül követte.

Rövidesen megérkeztek a folyóhoz, mely felett milliónyi, szitakötőszerű rovar rajzott, szaporán verdeső szárnyaikkal mint virágszirmokkal beborítva a víztükröt.

– Kérészek – azonosította be őket a nő, aki eredeti foglalkozását tekintve biológus volt. – Már rá is jöttem, hol vagyunk. Ez egy közép-európai folyó, és ami most zajlik rajta, az páratlan az egész világon. Úgy nevezik, tiszavirágzás. Mindössze egyetlen napig tart, mivel ezek az állatok csupán ennyi ideig élnek. Röpke létük egyetlen célja a fajfenntartás, és miután lefolytatták a nászukat, el is pusztulnak.

Leon visszavette az irányítást és felmérte a terepet.

– Ahogy elnézem, itt ma képtelenség átkelni egyik oldalról a másikra. Reméljük, Linék – direkt a nő nevét említette – nem átellenben vannak. Mivel mást úgysem tehetünk, egyelőre induljunk ki abból, hogy ők is az innenső partra vetődtek. Akkor pedig nagy valószínűséggel az erdőbe vezető földúton mentek tovább, hogy lakott helyre érjenek Forduljunk tehát arra!

A nő engedelmeskedett. Menet közben élvezettel bámészkodott.

– Nyárfák. Némelyik lehet akár százéves is. Kár, hogy alaposan megritkították őket.

A férfi nem reagált. Stella tudomásul vette, hogy nincs kedve beszélgetni, ezért nem erőltette.

Nagyjából egy órája gyalogoltak szótlanul, de sem társaiknak, sem településnek nyoma sem volt. Leon megelégtelt és megállt.

– Teljesen felesleges tovább kutyagolnunk. Forduljunk vissza, és kíséreljünk meg újra bejutni a Kapszulába. Majd csak rájövünk a nyitjára. Odabentről, a műszerek segítségével könnyebben megtaláljuk Linéket is.

A nő húzódozott.

– És ha mégsem? A Kapszulában nyilván valamilyen rendellenesség lépett fel, azért köpött ki minket. Egyáltalán nem biztos, hogy támaszkodhatunk rá. Akkor pedig mit csinálunk? Itt hagyjuk Martinékat?

– Azt természetesen én sem szeretném – adta tudtára a parancsnok hűvösen –, de az expedíció sikerét sem kockáztathatjuk miattuk.

Ahhoz túl sok időbe, energiába és pénzbe került. Mindig is benne volt a pakliban, hogy nem térünk haza mind a négyen.

Ezzel Stella is tisztában volt, de Martin, még ha ő nem is tudta, a nő számára többet jelentett egyszerű kollégánál, ezért nem adta fel ilyen könnyen. A következményektől is tartott.

– Mégis mit mondunk, hogyan vesztettük el őket? Egyszerűen meguntad a keresgélést?

– Nem meguntam, hanem nem látom tovább értelmét – igazította helyre Leon. – Te is jobban tennéd, ha hozzászoknál a gondolathoz, hogy esetleg nem találjuk meg őket.

Stella mindig sejtette, hogy Leon személyiségének vannak szürke zónái, amiket ügyesen elrejtett az őt parancsnoknak kinevező Bizottság elől, de azt mégsem hitte volna, hogy szemrebbenés nélkül cserbenhagyja a társait. Gyanította, hogy a Martin iránti szakmai féltékenysége, illetve saját becsvága miatt nem méri fel objektíven, mennyire nagy szükségük lenne a többiekre. Ezzel együtt figyelembe kellett vennie, hogy amennyiben ketten maradnak, hatványozottan rá lesz szorulva a férfire, valamint hogy hazatérve a parancsnok fogja az ő munkáját minősíteni a jelentésében, nem pedig fordítva, ezért nem akadékoskodott többet.

Visszabandukoltak a tisztásra, ahol a Kapszula vesztegelt. Mialatt távol voltak, a jármű lejjebb ereszkedett, így az alja pár centire a talajszint alá került. Ez már önmagában is aggodalomra adott okot, ráadásul, mikor a közelébe értek, remegés futott végig rajtuk.

A nő ijedten felkiáltott.

– Földrengés? Mi lesz, ha hasadék keletkezik és elnyeli a gépet?

Leon nem veszítette el a hidegvérét. Amennyire ilyen távolságból lehetett, szemügyre vette a helyszínt, és gondolkodóba esett.

– Érdekes! A Kapszula alatt a talaj kidudorodik. Mikor itt hagytuk, nem így volt. Ezek szerint nem a jármű süllyed, hanem a föld emelkedik alatta, és tolja felfelé. Legalábbis amennyire bírja. Ugyanis meghibásodhatott az antigravitációs mező, és funkciójával homlokegyenest ellentétesen viselkedve megsokszorozhatta a Kapszula súlyát. Ezért nehezedik a talajra, illetve nyomódik belé.

A nő ettől nem lett boldogabb

– A lényegyet tekintve mindegy! Most mihez kezdünk?

Leon kínos hallgatásba burkolózott.

Aztán mikor a legkevésbé számítottak rá, megérkezett a segítség. A fák közül Martin lépett elő.

– Csakhogy megkerültél! – szakadt fel Stellából a megkönnyebbülés.

Közben Lin is megjelent. Haja csapzott csimbókokban lógott, arcára sárdarabok tapadtak. Ő korántsem váltott ki akkora lelkesedést társnőjéből, mint a mérnök. Nem csupán azért, mert Stella az ő, jórészt humán jellegű ismereteit tartotta a legkevésbé hasznavehetőnek, hanem azért is, mert a vetélytársát látta benne Martinnal kapcsolatban.

Leon minden érzelmi megnyilvánulástól mentesen fogadta a két embert.

– Merre tekeregtetek? Felkutattuk értetek az egész vidéket. Miért nem hagyatok jelzéseket magatok után? – vonta kérdőre őket.

Martin még mindig a vele történetek hatása alatt állt, ezért el sem jutott a tudatáig, milyen abszurd a parancsnok viselkedése. Sokkal inkább feszítette a késztetés, hogy megossa társaival rendkívüli élményét.

– Ami azt illeti – rukkolt elő vele izgatottan –, hihetetlen kalandban volt részem. Igazság szerint már nem is tudom, valóság volt, vagy csak álom. Nyárfaként feszítettem az út mentén, és mindent felgyorsítva láttam. Egyszer csak mintha fűrészszel belém vágtak volna, majd a földön találtam magam, a saját bőrömben.

Lin mindeddig hezitált, hogy előadja e, amit átélt, kitéve magát annak, hogy a többiek bolondnak nézik, most azonban ő is felbátorodott.

– Én meg pont fordítva – mesélte felélénkülve. – Rovarként röpdöstem a folyó felett, miközben körülöttem iszonyúan lelassult a világ. Aztán jött egy... – még az emlékére is borsózott a háta. – Na mindegy, szóval végül a vízben találtam magam visszaváltozva, és kiúsztam a partra.

Stella a maga részéről hallucinációként könyvelte volna el az egészet, de meglepetésére Leon fontolóra vette a szavaikat. A parancsnok fő szakterülete ugyanis az elméleti fizika volt, melynek keretében a tudósok egyik képtelen teóriát vetették fel a másik után, melyek ráadásul néha még helyesnek is bizonyultak. Ő maga az

idősíkok problematikáját boncolgatta számos tanulmányban, már csak ezért is kapott az ajánlaton, hogy részt vehet az első időutazásban. Igaz, nem ő volt a témában a legkiemelkedőbb koponya, viszont neki voltak a legmegfelelőbb alkati adottságai és vezetői képességei, ezért őt válogatták be a csapatba. Szakmai nyitottsága most az előnyükre szolgált.

– A Kapszula képes az időben való ugrásra – fejtegette. – Megalkotói elsősorban a jövőre koncentráltak, hiszen a projekt szponzorai azt várják tőlünk, hogy onnan hozzunk technológiákat, amelyeket felhasználva megsokszorozhatják vállalkozásaik versenyképességét, és ezáltal mérhetetlen profitra tehetnek szert.

– Hogy ők mire számítanak, az egy dolog, az meg a másik, hogy mi mit adunk át nekik – dörmögte nem létező bajsza alatt Martin.

A parancsnok beledöfte szűrős tekintetét.

– Te talán nem értesz egyet a küldetésünk céljával? Akkor miért vállaltad el?

– Hogy utasíthattam volna vissza egy ilyen nem mindennapi lehetőséget? – szaladt ki a mérnök száján. Rögtön meg is bánta, hogy meggondolatlanul elszólta magát, ezért magyarázkodni kényszerült: – Nem a befektetők törekvéseit vitatom, csak a saját felelősségünket akartam hangsúlyozni. De ez most lényegtelen. Azzal foglalkozzunk, ami az imént történt velünk. Kíváncsian várom a véleményedet.

Ez legyezgette Leon hiúságát, ezért ejtette a kényes témát és az előző gondolatmenetét folytatta.

– Elképzelhető, hogy a Kapszula programjának valamelyik eleme olyan, előre nem látott anomáliát okozott, melynek hatására a testetek a miénkhöz hasonlóan kilöködött ide, a tudatokat viszont dimenziót ugrott, azaz beleköltözött a miénk mellett meglévő, de általunk külső szemlélőként felfoghatatlan időszakok valamelyikében létező élőlényebe. Arról viszont fogalmam sincs, hogy sikerült újra egyesülnie a tudatoknak a testetekkel.

– Talán a biológiai óránkkal áll összefüggésben a dolog. Én például harmincéves vagyok. Lehet, hogy mikor kérészként a biológiai órám elérte az emberi koromat, a tudatom vissza tudott térni a saját testébe – morfondírozott Lin.

A mérnök is eltöprengett.

– Lehet, hogy nálad így volt, de az én esetemben más lehetett az oka. Nem sokkal vagyok idősebb, mint te, ellenben a fa, ami magába zárt, öreg lehetett, hiszen kivágták. Feltehetően épp ez tette a tudatom számára lehetővé a menekülést.

Miután látszott, hogy e téren úgysem jutnak előbbre, Leon lezárta a témát.

– Akár így volt, akár nem, most ennél égetőbb problémánk van: Nem tudunk visszamenni a Kapszulába.

Ismertette a helyzetet Martinékkal, akiket ugyancsak lesújtott a beszámolója. A mérnök alaposan meghányta-vetette a dolgot.

– Az a láthatatlan erőter minden bizonnyal két dimenzió határán keletkezett. Ebből következik, hogy a Kapszula hozzánk képest mozog az időben, a talaj magassága pedig vele együtt, az adott időbeli állapotnak megfelelően változik. Valószínűleg egy domb növekszik a gép alatt, ami mind jobban magába zárja.

A parancsnok az ajkába harapott.

– Hogy érhetjük el újra?

– Először is be kell lőnünk, hogy mi az időszámításunk melyik pontján vagyunk.

Leon elhúzta a száját.

– Remek ötlet! Azt hiszed, ez nekem eszembe sem jutott? Csakhogy a karpereceink megbolondultak, összevissza mutatnak mindenfélét.

Martin elengedte a füle mellett a gúnyolódást és a fejét törte.

– Ezeket a karórákat az egymás közti kommunikáció zavartalan fenntartása érdekében összehangolták. Talán megzavarta őket az a képtelen helyzet, hogy mi Linnel más dimenzióban tartózkodtunk. Most, hogy ismét együtt vagyunk, újraindíthatjuk őket, amiktől remélhetőleg helyreáll a rend.

A dolog működött, rövidesen minden karkötő azonos időpontot mutatott. Csakhogy, legnagyobb döbbenetükre, az útra bocsátásukhoz képest mindössze pár órával később.

Lin csalódottan jellemezte a helyzetüket.

– Ezek szerint a Kapszula egyedül indult el az időben, mi meg itt rekedtünk a jelenben, kizárólag térben mozdultunk el. Ezért lökött ki

minket magából. Most intsünk búcsút a gépnek, és szóljunk oda a Bázisnak, hogy vigyenek bennünket haza?

Stella úgy tett, mintha komolyan venné társnője szarkazmusát, hogy annak ürügyén belecsípjen.

– Mi jut eszedbe? Szégyenszemre visszakullognál dolgavégezetlenül, mérhetetlen anyagi és tudományos károkat okozva azoknak, akik megbíznak bennünk? Nekem ehhez nincs képem.

Ezzel természetesen mindnyájan ugyanígy voltak. Martin lázasan kereste a megoldást.

– Egymással már összekötöttem a karpereceinket, de ahhoz, hogy megtudjuk, hol jár a Kapszula az időben, az ő kommunikációs rendszerére is rá kell hangolnom őket. Ha ez sikerül, a többit majd meglátjuk.

Mialatt dolgozott, a talaj szintje apránként, de folyamatosan emelkedett a jármű körül. Társai növekvő nyugtalansággal, követték nyomon, ahogy eléri a bejárat alját, és bele sem mertek gondolni, mi lesz, ha eltorlaszolja azt.

Egyszer csak, mintha valaki megnyomta volna a szünetjelet, minden mozdulatlanra merevedett, majd vakító fehérségbe olvadt. Aztán a fény halványulni kezdett, a világ kiszínesedett, és ismét természetes napsugarak simogatását érezték az arcukon.

A fűben fekvő ocsúdtak fel. A Kapszula ugyanott állt, mint az előbb, ám a talaj már az ajtaja alsó harmadát is eltakarta. A karórák szerint mindössze egyetlen pillanatra kerültek egálba vele, utána ők megálltak, a gépezet ellenben továbbhaladt az időben.

A föld ismét megremegett, ezúttal azonban nem az időanomáliától, hanem közelgő paripák patáinak mind hangosabb dobogásától. Épp hogy felkászálódtak, egy kis csapat már elő is vágatott a fák közül.

Először azt hitték, valamiféle helytörténeti rendezvénybe csöppentek. A lovasok térdig erő, barna tunikát, lábhoz simuló, textil nadrágot és bőr bokacsizmát viseltek, fejüket felfelé csúcsosodó süveggel fedték be. Mindegyikük oldalán kosszú kard, valamint bőrtokban egy rövidebb tör fityegett. Vezetőjük ruhája valamelyest eltért a többiekétől, himzett, zöld kelméből készült, melyet ezüsttel futtatott öv fogott össze, kardjának markolatát pedig tetszetős ötvösmunka díszítette.

Lin, aki a legtöbb történelmi ismerettel rendelkezett közülük, jött rá először, hogy nem jelmezes műsor részesei, hanem valódi vitézekkel állnak szemben. Ezek szerint a Kapszula nem a jövőbe, hanem a múltba vonzotta magával őket. Hogy mikorra, azt csak hozzávetőlegesen tudta megbecsülni, mivel a középkorban az emberek sokszor évszázadokig hasonló öltözékben jártak, a divat árnyalatnyi változásait pedig sosem tanulmányozta részletekbe menően.

A katonák szoros gyűrűbe fogták őket, és kivont kardjukat egyenesen rájuk szegezték. Lin áldotta az eszét, hogy nemcsak a korukban létező nyelveket vetette fel a tolmácsgépükbe, hanem az összes ismert, régebbi dialektust is, arra az eshetőségre, ha a jövőben véletlenül ezek valamelyikének továbbfejlődött változatával találkozónának, így megértették, mikor az uraság megszólította őket.

– Kik vagytok és honnan jöttök?

Az időutazók még magukhoz sem igen tértek, ezért egy árva hang sem jött ki a torkukon. A férfi rájuk rivallt, és a nyomaték kedvéért Leon mellkasába bökött a kardja hegyével.

– Süketek vagytok? Válaszolj, te kormosképű szerecsen! – A metálszürke ruha rugalmasan bemélyedt, de nem szakadt el, és miután a támadó engedett a nyomáson, visszasimult eredeti állapotába. Az uraság szemei kikerekedtek. Szúrt még egyet, erősebben, de az eredmény ugyanaz lett. – Ez meg miféle páncél? Hol az a kovács, aki képes ilyen vékonyra, ugyanakkor sérthetetlenre kalapálni a vasat? Talán a kutyafejűek földjén? Mert a néemberben biztos csörgedezik némi tatár vér – célzott Linre.

A vitézek kíváncsian mustrálták őket.

– Külhonból szegődttetett bérgyilkosok lehetnek – okoskodott az egyik. – Mikor híre kelt, hogy királyunk az erdélyi vajdához igyekeztén megszáll nagyurunk várában, hívei megneszelték, hogy az összeesküvők itt akarnak végezni vele. Ezek szerint nem légből kapott a gyanújuk. A jövevények biztos a gaz árulók cinkosai. – Teljes erőből a parancsnok hasába döfött. – Gyerünk, valld be, kik fogadtak fel benneteket!

Leon összegörnyedt a fájdalomtól. Martin megpróbálta elterelni róla a figyelmet.

– Tényleg messze földről jöttünk, de nincsenek bűnös szándékaink
– magyarázta buzgón, karjával élénken gesztikulálva.

A fegyveres megsuhintotta a kardját. Az egész egy pillanat műve volt. Az időutazók alig hitték, hogy valóban megtörtént. Csak annyit láttak, hogy a mérnök csuklójából vér spriccel ki, levágott kézfeje pedig a karkötőjével együtt tehetetlen tárgyként lehullik a földre.

Martin felüvöltött fájdalmában. Hangjába belevegyült a katona ádáz ordítása.

– Ne hazudozz nekem, és ne hadonássz az orrom előtt, ha nem akarsz még rosszabbul járni!

A mérnök összeszorította a fogát, feje ellilult az erőlködéstől, de többé meg sem nyikkant.

– Megint előbb járt a kezed, mint az eszed! – mordult alárendeltjére ingerülten az uraság. – Nem halhatnak meg, amíg ki nem vallattuk őket, és ki nem szedtük belőlük a titkukat. Ha ez elvérzik, és kiadja a páráját, rajtad kérem számon.

A fegyveres megszeppent. Gyorsan leoldotta bőrvét és odadobta a mérnöknek.

– Szorítsd el vele a karodat, hogy elálljon a vérzés! – Egy rongydarabot húzott elő a tarsolyából, és azt is a férfihez hajította – Ezt meg tekerd rá a sebre!

Martin viszolyogva csippentette ép kezének két ujjá közé az enyhén szolva kétes tisztaságú kendőt, amivel nem tudni, mijét törölgethette a gazdája, de nem merte túlfeszíteni a húrt, ezért követte az utasítást.

A vezető figyelme most a Kapszula felé irányult. Szeme összeszűkült.

– A sátratok is elég furán néz ki. Rejtőznek még benne veletek hasonszőrűek?

– Nincs ott senki. Ennyien vagyunk összesen – biztosította Leon.

– Azért csak nézd meg! – böffent oda imént megalázott alárendeltjének az uraság. – Téged kaszaboljon le, ha mégis megbújt ott valaki.

A megszólított leszállt a lováról, és kelletlenül elindult a gépezet felé. A csapat többi tagja a szemével kísérte. Az időutazók önkéntelenül behúzták a nyakukat, mivel sejtették, mi következik.

Úgy is lett. A vitéz, látszólag minden ok nélkül, hirtelen hatalmasat lódult hátrafelé, majd nagy ívben belecsapódott a talajba.

A lovak hátrahőköltek és felágaskodtak, lovasaik ugyancsak megzavarodva, fejvesztve kiáltottak.

– Feketemágia! Gonosz igézet!

A földön fetrengő ember kínkeservesen nyögött, és minden erejét összeszedve megpróbált felállni, de sehogy sem sikerült neki.

A vezető nyerte vissza elsőként a lélekjelenlétét.

– Segítsetek neki! – adta ki a parancsot. Katonái odasiettek, felemelték az eszeveszetten szitkozódó vitézt, rádobták a lovára, és hason fekve hozzákötötték a nyereghez. – Ennek a fele sem tréfa – ráncolta a homlokát az uraság gondterhelten, majd szigorúan az időutazókhoz fordult. – Mindenképpen istenítéletnek kell alávetnünk benneteket mert nagyon úgy fest, hogy varázslók, illetve boszorkányok vagytok. Ha legalább a tortúrától meg akartok menekülni, azonnal oldjátok fel a bűbájt, ami kiütötte a vitézemet!

Leon kötelességének érezte, hogy ő legyen a szószóló, de nem szeretett volna Martin sorsára jutni, ezért felvette a legtiszteltebb modorát, és történelmi filmekben hallott szófordulatokkal élve igyekezett kimagyarázkodni.

– Bocsáss meg jó uram árva fejünknek, de nem áll hatalmunkban teljesíteni a parancsodat. Ha valaki megbabonázta a hajlékunkat, azok nem mi voltunk. Mi sem férünk hozzá. Hidd el, ha tehettük volna, már rég szedtük volna a sátorfánkat, és nem alkalmatlankodnánk itt.

A vezető nem hitt neki, ugyanakkor tartott tőle, hogy az idegenek a varázserejükkel őt is csúffá tehetik, ezért nem forszírozta a dolgot.

– Kötözzétek meg őket! – utasította alárendeltjeit. – A várban majd nagyurunk bíraskodik felettük.

Leont és a két nőt csuklójánál, Martint pedig derekánál fogva egy-egy lóhoz kötötték, hogy gyalogosan fussanak utánuk. Mikor megindultak, a váratlan rántástól Lin megbotlott egy buckában és elvágódott. Az állat így vonszolta tovább, lovasa pedig mit sem törődött azzal, hogy a fogoly hason csúszva hanykolódik a kemény, rögös úton. Csak mikor emiatt lemaradtak a többiektől, akkor állt meg egy pillanatra, és hagyta, hogy a nő talpra ügyeskedje magát.

Az időutazók komoly fizikai kiképzésben részesültek, ezért bukdácsolva, de lépést tudtak tartani az ügető lovakkal, ennek köszönhetően további komoly sérülések nélkül megúszták a mintegy félórás trappolást.

A vár a kor viszonyaihoz mérten közepes nagyságú volt, ami legfeljebb néhány előőrs, illetve portyázó csapat visszaverésére volt alkalmas, nagyobb hadseregére semmiképpen. Abból, hogy a földbirtokos mégis itt merte fogadni a királyt, Lin arra következtetett, hogy békeidő van, sem külső ellenség, sem jelentősebb belső pártviszály nem dúl az országban, legfeljebb néhány elszánt, elszigetelt merénylettől tarthatnak.

A foglyokat az erődítmény központi épületébe terelték, ahol durván a várúr elé taszigálták őket. A főnemes javakorabeli férfi volt, dúsan duzzadó izomzatából ítélve fiatalon félelmetes harcos lehetett, de mára pocakot és tokát eresztve alaposan elpuhult. Masszív tölgyfa asztalnál ült, és egy jókora, öblös pohárból bort kortyolgatott. Miközben hűbérese, a katonák vezetője beszámolt az előzményekről, ellenségesen vizslatta az időutazókat.

– Halljam, ki küldött ide benneteket, és mi célból? – dörrent rájuk.

A négy ember összerándult, de hallgatott. Nem tudták, mit mondjanak. A várúr ezt ellenszegülésként értelmezte, ezért nem is óhajtott több időt vesztegetni rájuk, inkább hatékonyabb módszerhez folyamodott.

– Vigyétek őket a kínzókamrába! – intett szolgálóinak erőlyesen.

Leon felkiáltott.

– Ne! Én bevallok mindent.

A főnemes felvonta a szemöldökét.

– Örülök, hogy észre tértél. Ezt a hagyjátok itt! – módosította a parancsát, majd a férfihez fordult – Nos, elő a farbával!

Leon hétrét görnyedt, és leszegett fejjel, alázatosan szólt hozzá.

– Esküszöm, nem vagyunk merényletők. Láthatod, nincs is kardunk, sem más fegyverünk.

A várúr legyintett, és fenyegetően előrehajolt a székében.

– Azokat akárhol elrejtették. Ha csupán ennyi a közölnivalód, mehatsz is a cimboráid után.

– Kérlek, várj! Hidd el, még nagy hasznodra lehetek – esdekelt a parancsnok.

– Ugyan miben?

– Nem titok, hogy messze földről jöttünk, és az is nyilvánvaló, hogy vannak olyan különleges ismereteink, amiket az itt élők elképzelni sem tudnak.

A főúr szemében érdeklődés csillant.

– Estleg tudnál nekem a tiétekhez hasonló páncélt kovácsolni?

– Ha azt nem is...

– Más meg nem érdekel – torkolta le fogva tartójuk.

– Az arany sem? – vágta ki kétségbeesésében Leon.

A várúr felkapta a fejét.

– Arany? Képes vagy aranyat előállítani?

– Előállítani nem – darálta kapkodva a parancsnok, nehogy a főnemes ismét belefojtsa a szót –, de meg tudom mutatni, hol találhatsz belőle elegendőt. És megtaníthatlak sok más dologra is. Például hosszú csövű fegyverek készítésére, amelyekkel könnyedén legyőzheted az ellenségeidet. De mindehhez szükségem lenne a társaim közreműködésére is.

A nagyúr a fejét ingatta.

– Márpedig nélkülük kell megoldanod, különben te is máglyán fogsz égni, akárcsak ők. Titeket összeesküvéssel és boszorkánysággal vádolnak. Ha egyházunk és királyunk tudomására jutna, hogy ennek ellenére minden kínvallatás és istenítélet nélkül szabadon engedtelek benneteket, én magam kerülnék kínzókamrába miattatok. Egyet közületek talán fel tudok mentetni, ha kellő bűnbánatot gyakorol, de mindenkit semmiképpen. Ha nem érdemes egyedül téged életben hagynom, akkor te is a többiek sorsára jutsz, mint ahogy akkor is, ha becsapsz, és hasznavehetetlennek bizonyulsz.

Leont letaglózta a dolgok ezen megközelítése, hiszen ígéretei beváltásában a társaira akart támaszkodni, de aki időt nyer, életet nyer alapon belekapaszkodott az egyetlen szalmaszálba.

– Amennyiben adsz mellém más segítőket, természetesen egyedül is elboldogulok – jelentette ki magabiztosan.

– Áll az alku! – adta rá áldását a főnemes.

Leon úgy érezte, sínen van, és mivel létfontosságú volt, hogy találkozzon a társaival, bátorkodott egy kéréssel előállni.

– Egyelőre engem is zárass be a többiek közé! Hadd higgyék, hogy még mindig hozzájuk tartozom, akkor továbbra is megbíznak bennem, elárulják a titkaikat és beavatnak a terveikbe, én pedig jelenthetem neked, ha szökést, vagy más galádságot forgatnának a fejükben.

A várúr vigyorogva biccentett.

– Ezt a kívánságodat szívesen teljesítem. Aztán ne kelljen csalódnom benned!

– Teljes szívemből szolgálni foglak téged – fogadta meg ünnepélyesen a parancsnok.

Leont egy pincelejárathoz kísérték, melyet két strázsa vigyázott. A vastag, vaspántokkal megerősített faajtó mögött egy fáklyákkal gyéren megvilágított kőlépcső fogadta őket. A férfit jeges hideg csapta meg, és orrba vágta a dohos, bűzös levegő. Alig bírt lélegezni, de aztán megszokta, mint ahogy hamarosan a félhomályt is. Bár talán jobban járt volna enélkül, mert így leérkezve a tömlöcökhöz tisztán látta a nyirkos, mocskos falakat, a csatakos földön csapatokban futkosó, hízott patkányokat és a mindenütt hemzsegő, valószerűtlenül nagyra nőtt, fekete páncélos bogarakat. A cellákra ajtó helyett sűrű vasrácsokat szereltek, melyeken át be lehetett látni a hosszú hajú, szakállas, csontsovány rabokra. Testükre alvadt vér maszatolódott, végtagjaik kicsavarodtak, vagy csonkán meredeztek. Jöttükre épp csak felpillantottak üres szemükkel, s máris visszazuhantak emberi ürülékkel áztatott vackukra.

Az időutazók zárkája sem volt különb a többiekénél. Miután Leont belódították közéjük, és lábát hozzájuk hasonlóan, nehéz vasbilincsekbe zárva a falhoz láncolták, az örök távoztak. Társai azonnal megostromolták a kérdéseikkel.

– Mit mondtál a várúrnak? Hogy reagált? Mik a tervei velünk?

A parancsnok némiképp kozmetikázva adta elő a dolgokat.

– Csak hablatyoltam találmra, hátha beveszi. Az egyetlen, amire ráharapott, az arany volt, ezért elhittem vele, hogy tőlünk kaphat belőle bőségesen.

A többiek elképedtek.

– Aranyat akarsz csinálni? – nyögte Martin a fájdalommal küszködve. – Az még kis mennyiségben, laboratóriumban sem egyszerű, ilyen körülmények között pedig teljességgel lehetetlen.

– Nem is arra gondoltam – magyarázta Leon. – Stella elég pontosan behatárolta, melyik földrajzi területen vagyunk. Ha Lin azt is belövi, hogy mikor, régészeti tanulmányaiból felidézheti, hol tártak fel errefelé a mi időnkben, az itteni kornál régebből származó, nagy értékű kincseket. Ezek közül néhányat már most megtalálhatnánk, amivel kielégíthetnénk a várúr kapzsiságát.

Lin tetszését nem nyerte el az ötlet.

– Ez nem ilyen egyszerű. Először is a leleteket alkotó tárgyak keletkezési idejét nem lehet teljes pontossággal meghatározni, mint ahogy azt sem, hogy mikor kerültek a föld alá. Lehet, hogy még ott sincsenek. Ráadásul a legtöbb esetben nem is aranyból készült műkincsekről van szó, hanem hétköznapi tárgyokról, illetve azok töredékeiről, amik csak a mi korunkban váltak értékké.

– Azért csak nevezd meg a szóba jöhető lelőhelyeket, hogy amikor a várúr újra kihallgat, legyen mit felkínálnom neki. Legfeljebb néhány esetben lyukra futunk, de az még talán belefér a tűrőhatárba – unszolta a parancsnok.

A nőnek azonban további ellenvetései voltak.

– Ezt akkor sem tehetjük meg, hiszen ha idő előtt kiásnánk a kincseket, azzal beavatkoznánk az idővonalba, ami hosszú távon súlyos anomáliákhoz vezethet.

– Nem hiszem, hogy olyan nagy változást okozna pár régiség elkallódása. Egyébként sincs sok értelme ezen rágódni. Ha itt ragadunk, márpedig pillanatnyilag erre nagy az esély, azzal amúgy is deformálódik a jövő. És nem is biztos, hogy rossz irányba tereljük azzal, ha beilleszkedünk, és a magunk javára fordítjuk az ismereteinket – replikázott a parancsnok.

– Minél kevésbé módosítjuk az idővonalat, annál kisebb a jelentős eldeformálódás kockázata. Lássuk be, ez nem járható út. Inkább a szökésen agyaljunk! – kötötte az ebet a karóhoz Lin.

Leon felkacagott.

– Szökés? Az teljességgel lehetetlen. Gondolkodj racionálisan! Még a bilincseinket sem tudnánk leszedni. Aztán ott a vasajtó, kívül

meg a strázsák. Hogy jutnánk át az udvaron feltűnés nélkül, és slisszolnánk el a kapuőrök mellett? És ha mindez sikerülne is, a vár körüli kietlen, sík terepen azonnal felfigyelnének ránk és üldözőbe vennének bennünket. A tetejébe akkor sem tudnánk kereket oldani, ha elérnénk a Kapszulát, hisz azóta is mozog az időben, ami blokkolja a hozzáférést.

Stella is borúlátó volt.

– Esélyünk sincs, hogy újra ráhangolódjunk a járművünkre, hiszen ahhoz mind a négyünk órája kellene, Martiné pedig valahol a fűben lapul a tisztáson.

Lin szája szögletében hamiskás mosoly bujkált.

– Azért ez nem egészen így van. Emlékeztek, mikor hasra esetem? Valójában direkt csináltam. Martin karkötőjére vetettem rá magam, és belecsúsztottam a zsebembe.

A mérnök arca torz vigyorra rándult.

– És a kezem? Azt nem hoztad el? – Lin kedveszegetten lesütötte a szemét. Martin nem akarta bántani. – Ne érts félre! Ez pusztán egy idéetlen vicc volt, ami kínomban jött a számra. Ide azzal az órával, hátha meg tudom bütykölni. Legalább eltereli a figyelmemet a fájdalmaimról.

A mérnök eleinte nehezen boldogult egyetlen kezével, de aztán belejött, és egyre ügyesebben állítgatta a kijelzőt. A többiek feszülten figyelték, mígnem enyhe bizsergés jelezte a csuklójukon, hogy mindnyájuk karperece működésbe lépett. Automatikusan a számlapjára pislantottak, amelyen a 14-es szám világított. Ez megmutatta a jelenlegi évszázadot, de az évtized és az év helyén csupán elmosódó csíkok szaladtak.

Martin annyira belemerült a munkába, hogy már nem is törődött csonkán lógó végtagjával. Az is csak némi késéssel jutott el a tudatáig, hogy megszűnt a fájdalma. Először azt hitte, az ilyen esetekben szokásos érzéki csalódás okozza, hogy úgy érzi, még mindig megvan a kézfeje. Csak akkor kapta maga elé a karját, mikor észrevette, hogy a többiek leesett állal merednek rá. Alig hitt a szemének. Levágott testrésze visszanyúlt a helyére.

Innentől ésszel nehezen felérhető dolgok sora következett. Cellájukba a mindaddig sötét lépcső felől egy fénysugár hatolt be,

mely egyre vaskosabbá nőtt, mígnem teljesen bevilágította előttük a folyosót. A mennyezet anyaga ezalatt egyfolytában ritkult, mind nagyobb kilátást engedve a világoskék égboltra. A falak kövei, mint mikor a kötött holmik láncszemeit visszafejtik, fokozatosan felszívódtak. Lassan lebomlott az egész építmény, és egy nagy kiterjedésű, mély gödörben találták magukat. Oldalán ácsorozat emelkedett, azon jártak fel-alá a dolgozók. De nem ám akárhogy, hanem mint a gyorspörgetővel visszafelé tekert film. Földdel teli taligákat húztak hátrafelé, a gödör pereméhez, ahol az állványzat tetején álló munkások visszalapátolták az anyagot a mellettük csigán lógó tartályokba. Mikor megeltek, a kötél elindult lefelé, hogy az alant tevékenykedők visszaássák a földet a talajba, betemetve az addig ott tátongó mélyedést. Az időutazók már kapiskálták, miről van szó.

– Visszafelé megyünk az időben. Ezért állt vissza Martin keze az eredeti állapotába, és épül le a vár körülöttünk. Sajnos ez azzal jár, hogy a talaj szintje a visszatermeléssel párhuzamosan emelkedik, ezért mind jobban bele fogunk süppedni, akárcsak a Kapszula a dombocskába. Nem kell hozzá sok idő, és teljesen elnyel bennünket – foglalta össze Leon komoran a folyamatot, melynek rájuk nézve enyhén szólna kétes volt a kimenetele.

Pillanatokon belül levonták a konzekvenciát:

– Akkor igencsak iparkodnunk kell! Az ácsorozat hamarosan elkezdenek lebontódni, márpedig azok nélkül nem tudunk kimászni a felszínre.

Nem is tétováztak, mint a nyíl sprinteltek a gödör oldalához, és ugrottak fel az állványzatra. Illetve csak ugrottak volna. A faszerkezet ugyanis akkorát lökött rajtuk, hogy hátratántorodtak.

– Ez meg mi? – mérgelődött Leon. – Kitaszít minket a múltba tartó külvilág? De akkor hogy tudott Martin keze visszanyőni?

A mérnök ezt csupán egyféleképpen tudta magyarázni.

– Biztos fordítva van. Mint mikor a mozgó autóból úgy látjuk, mintha a fák futnának mellettünk. Úgy tűnik, sikerült ráhangolnom az órákat a Kapszulára, ezért vele együtt haladunk visszafelé az időben, ugyanakkor dimenziós pajzs képződött körülöttünk, ami elszigetel minket a környezetünktől.

Stellába belehasított a rémisztő felismerés:

– Akkor pedig élve leszünk eltemetve, az erőtérburok koporsójába zárva. Ez rosszabb minden halálnál.

Egyikük sem tudta megcáfolni, és kiutat sem voltak képesek találni. Csak álltak tehetetlenül, várva, hogy beteljesedjék a sorsuk.

Ám ez egyszer hálát adhattak az égnek, hogy nem vált be a jóslatuk. A föld ugyanis nem magába foglalta, hanem magával együtt egyre feljebb tolta őket.

– A mi pajzsunk nem olyan súlyos, mint a Kapszuláé – vélte a mérnök. – Ha szerencsénk van, a felszínen maradunk, míg a gödör teljesen fel nem telik.

Már Stella is kedvezőbb színben látta a helyzetet.

– Amennyiben helyesen azonosítottam be a tájegységet, egy nagy kiterjedésű alföldön vagyunk. Ezt támasztja alá, hogy ide is végig sík terepen jöttünk. Akkor pedig percek kérdése, és a talaj szintje beáll, nem változik többé számottevően. Ez esetben remélhetjük, hogy a Kapszula alatt emelkedő halmocska sem nőtt tovább, és még mindig nem takarja el teljesen a jármű ajtaját. Csak az a kérdés, hogy jutunk el hozzá? Kétlem, hogy képesek lennénk ebben a labdában kenguruként odaugrálni. Márpedig, ha nem tudunk visszamenni bele, ugyanúgy élve leszünk eltemetve, csak nem a föld alatt, hanem fölötte, a pajzs belsejébe szorulva.

Martin már a nő okfejtése előtt is ezen járatta az eszt.

– Mivel össze vagyunk kötve a Kapszulával, annak erőtere is kapcsolatban áll a mi erőterünkkel, aminél sokszorosán erősebb, ezért mágnesként magához kell vonzania minket.

– Akkor miért nem teszi? – fintorodott el Stella.

– Mert a jármű pajzsába beépítettek egy kiegyenlítő mechanizmust, pont azért, hogy a Kapszula adott esetben ne gátoljon minket a szabad mozgásban. Ha azt kiiktatnám, helyreállnának a természetes erőviszonyok.

– Képes vagy rá?

– A Kapszula belső vezérlőegységéből kizárva, pusztán a karórákkal elég bajos, de elméletileg lehetséges. Megpróbálom legalább átmenetileg semlegesíteni a rendszert, míg vissza nem érünk a gépünkhöz.